

พระราชบัญญัติ

นิรโทษกรรมในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ

พ.ศ. ๒๔๕๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรนิรโทษกรรมให้แก่ผู้ที่ได้กระทำความผิดฐานกบฏ จลาจล และผู้ที่ได้กระทำความผิดอันเกี่ยวเนื่องจากการกระทำการป้องกัน ระวังหรือปราบปรามการกบฏหรือจลาจล ในโอกาสที่พระพุทธศาสนาได้เจริญยงขึ้นมาครบ ๒๕ ศตวรรษ

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
นิรโทษกรรมในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๔๕๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาการกระทำของบุคคลใด ๆ ก่อนวันที่ ๘
พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๕ หากเป็นความผิดตามกฎหมาย
ลักษณะอาญาฐานกบฏภายในราชอาณาจักร ฐานกบฏภายนอก
ราชอาณาจักร ฐานก่อการจลาจล หรือตามกฎหมายอื่นซึ่ง
เป็นความผิดทำนองเดียวกันกับความผิดดังกล่าวแล้ว ก็ให้
การกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป และให้ผู้ที่ได้กระทำ
การนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำ
พิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำ
พิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้าผู้นั้นรับโทษอยู่ ก็ให้การ
ลงโทษนั้นสิ้นสุดลง

ความในมาตรานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้กระทำความผิด
ฐานกบฏ ฐานก่อการจลาจล หรือความผิดทำนองเดียวกัน

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

กับความผิดดังกล่าว ซึ่งไม่ได้ตัวมาเพื่อดำเนินคดีก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕

มาตรา ๔ บรรดาการกระทำของบุคคลใด ๆ ก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕ อันเกี่ยวเนื่องจากการป้องกัน ระวังหรือปราบปรามการกบฏ การก่อการจลาจล หรือการกระทำความผิดตามกฎหมายอันซึ่งเป็นความผิดทำนองเดียวกันกับความผิดดังกล่าว หรือการพยายาม หรือการตระเตรียมการทำการดังกล่าว หากเป็นความผิดตามกฎหมายใด ๆ ก็ให้การกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป และให้ผู้ที่ได้กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้าผู้นั้นรับโทษอยู่ ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง และให้ผู้นั้นพ้นจากความรับผิดโดยสิ้นเชิง

มาตรา ๕ ความผิดตามกฎหมายใดจะถือว่าเป็นความผิดทำนองเดียวกันกับความผิดฐานกบฏภายในราชอาณาจักร ฐานกบฏภายนอกราชอาณาจักร หรือฐานก่อการจลาจลตามมาตรา ๓ หรือมาตรา ๔ ให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มกราคม ๒๕๐๐

มาตรา ๖ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งท้องที่ ผู้พิพากษา ศาลแห่งท้องที่หนึ่งนาย อัยการแห่งท้องที่หนึ่งนาย เป็นคณะกรรมการมีหน้าที่ตรวจสอบผู้ซึ่งจะได้รับนิรโทษกรรมซึ่งถูกศาล พิพากษาลงโทษคดีถึงที่สุดแล้วและยังมีได้พ้นโทษไป หรือ คดียังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล และส่งรายชื่อต่อ ศาลหรืออัยการแห่งท้องที่ เพื่อศาลหรืออัยการแห่งท้องที่นั้น ออกหมายสั่งปล่อยหรือถอนฟ้อง แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ให้ปล่อย ตัวไปตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป

ในกรณีที่ผู้ได้รับนิรโทษกรรมถูกลงโทษหรือถูกฟ้องความ ผิดฐานอื่นซึ่งไม่ได้รับนิรโทษกรรมรวมอยู่ในคดีเดียวกันกับ ความผิดที่ได้รับนิรโทษกรรมด้วย ให้ศาลหรืออัยการออก หมายสั่งปล่อยหรือถอนฟ้องเฉพาะความผิดที่ได้รับนิรโทษ กรรม แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่อัยการขอถอนฟ้องตามความในมาตรานี้ ให้ ศาลส่งอนุญาตให้ถอนฟ้องได้

ถ้า การตั้ง กรรมการ บาง นาย ดัง กล่าว ใน วรรค แรก จะ ไม่ สะดวก ในการ ปฏิบัติ ให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมี อำนาจ แต่งตั้ง ข้าราชการ ตาม ที่ เห็น สมควร เป็น กรรมการ แทน ได้

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

มาตรา ๗ ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษโดยศาลทหาร หรือผู้ถูกฟ้องในศาลทหาร ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมแต่งตั้งข้าราชการเป็นคณะกรรมการตามที่เห็นสมควร มีหน้าที่ตรวจสอบผู้ซึ่งจะได้รับนิรโทษกรรมซึ่งถูกศาลทหารพิพากษาลงโทษคดีถึงที่สุดแล้ว และยังมีได้พ้นโทษไป หรือคดียังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลทหาร และส่งรายชื่อต่อศาลทหาร หรืออัยการทหารเจ้าหน้าที่ เพื่อศาลทหาร หรืออัยการทหารเจ้าหน้าที่ส่งปล่อยหรือถอนฟ้องแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ให้ปล่อยตัวไปตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป

ให้นำความในวรรคสองและวรรคสามของมาตรา ๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๘ ผู้ซึ่งจะได้รับนิรโทษกรรมผู้ใดยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ระงับการสอบสวนฟ้องร้องผู้นั้นตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป

ในกรณีที่ผู้ได้รับนิรโทษกรรมต้องหาว่ากระทำความผิดฐานอื่นซึ่งไม่ได้รับนิรโทษกรรมรวมอยู่ในคดีเดียวกันกับความผิดที่ได้รับนิรโทษกรรมด้วย ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ระงับการสอบสวนฟ้องร้องเฉพาะความผิดที่ได้รับนิรโทษกรรม

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

มาตรา ๕ บุคคลผู้ได้รับนิรโทษกรรมตามพระราชบัญญัติ
นี้ ถ้าผู้ใดถูกเรียกเครื่องราชอิสริยาภรณ์คืน หรือถูกถอด
จากยศหรือบรรดาศักดิ์ เนื่องจากการกระทำความผิดอันได้รับ
นิรโทษกรรมนั้น ถ้าประสงค์จะได้รับพระราชทานเครื่องราช
อิสริยาภรณ์ ยศหรือบรรดาศักดิ์คืนตามที่ได้รับอยู่เดิม ก็
ให้ผู้นั้นแจ้งความประสงค์ไปยังสำนักคณะรัฐมนตรีเพื่อกำเนน
การขอพระราชทานคืนให้ต่อไป

มาตรา ๑๐ บุคคลที่ได้ระบุไว้ในมาตรา ๕ ถ้าเป็นบุคคล
ที่เคยได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญมาแล้ว ก็ให้มีสิทธิได้รับเบี้ย
หวัดหรือบำนาญตามเดิม

ถ้าบุคคลดังกล่าวเคยเป็นข้าราชการมาก่อน และยังไม่ได้
รับเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญ ก็ให้ได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ
หรือบำนาญเพราะเหตุทดแทนตาม กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญที่ใช้อยู่ในขณะที่ออกจากราชการนั้น

การให้เบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้
นี้ไม่ผูกพัน รัฐบาลที่จะต้องจ่ายเงินเพิ่มหรือให้สิทธิใด ๆ
เท่าเทียมกับข้าราชการที่ออกจากราชการโดยมิได้กระทำความผิดหรือ
ถูกลงโทษ

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

ในการพิจารณาจ่ายเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญ ตามพระราชบัญญัติ^๕นี้ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของกระทรวงการคลังเป็นเด็ดขาด

มาตรา ๑๑ สิทธิในการรับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามมาตรา ๑๐ ให้เกิดขึ้นตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติ^๕นี้ใช้บังคับ และให้เบิกจ่ายย้อนนับแต่วันที่กล่าวแล้วนี้ได้ แต่ต้องยื่นคำร้องขอรับเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัติ^๕นี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๒ ให้นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รักษาการตามพระราชบัญญัติ^๕นี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ ในโอกาสที่พระพุทธศาสนาได้บังนมาครบ ๒๕ ศตวรรษ ทางราชการจะได้บำเพ็ญกุศล เพื่อเฉลิมฉลองในโอกาสนี้ การให้อภัยทานถือว่าเป็นกุศลอย่างหนึ่ง นอกจากรัฐบาลจะได้ดำเนินการเพื่อให้มีการให้อภัยโทษแก่นักโทษทั้งหลายทั่วราชอาณาจักร โดยออกเป็นพระราชกฤษฎีกาเป็นการให้อภัยทานในโอกาสนี้แล้ว รัฐบาลเห็นว่าความผิดฐานกบฏจลาจลนั้น เป็นความผิดที่มุ่งร้ายต่อรัฐบาลหรือเกี่ยวกับการปกครองของรัฐบาล จึงน่าจะให้อภัยแก่ผู้กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นการระงับเวรด้วยการไม่จองเวรตามพระธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยให้นิโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดฐานกบฏหรือจลาจลเฉพาะผู้ที่เกิดความสำนึกผิด หรือผู้กระทำความผิดเนื่องจากการกระทำกรรมร่วมกัน ระงับหรือปราบปรามกบฏ หรือจลาจลหรือการพยายามหรือการเตรียมกระทำการดังกล่าว และให้ได้รับสิทธิบางประการที่สูญเสียไป เพื่อให้ผู้ได้รับนิโทษกรรมในครั้งนี้ได้ระดกถึงพระรัตนตรัย และปฏิบัติตนอยู่ในหลักพระธรรมซึ่งจะเป็นผลดีแก่ตนและประเทศชาติเป็นอันรวม ในการนี้จำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินิโทษกรรมในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๕๕๕ ขึ้นไว้บังคับต่อไป